

# FUGLEN møder en møg UNGE



Og andre særlige børn



Lone Engsig Hvam

# - Hej med dig!

HVOR ER DET DEJLIGT DU HAR LYST AT LÆSE  
OG SYNGE MED. → JEG HÅBER  
BOGEN GI'R ANLEDNING TIL

GODE  
SNAKKE.  
OG TIL AT  
HUSKE VI  
ALLESAMMEN  
ER

Forskellige



AT alle har noget  
at TUMLE med og  
NOGET AT GLEDES OVER  
Og... at vi er særlige!  
DU ER! OJ JEG er...  
Det er FEDT med  
FORSKELLIGHED !!

Kærlig hilsen

LONE ENGSIG HVAM  
MARTS 2017

Fuglen møder en møgunge

Og andre særlige børn



Fuglen var forkert! De andre havde grinet, og nu var den ikke længere i tvivl.

Den var ikke en af dem. Den var ikke som dem. Den var... forkert.

Når mørket faldt på, og de andre fugle tav, sang den.

“Tiiik Tiiik”, kaldte den op til månen. Og når månen smilede til fuglen, begyndte den at synge. En lys og melankolsk melodi. (Melankolsk betyder bare, at den lød lidt bedrøvet, men det er sådan et smukt ord, og jeg kan så godt li’ smukke ord.)

Og da solen stod op, sang gråspurvene i kor

”Du er ikke som os. SJILP-SJILP,” sang de i munden på hinanden.

”Tiiik” svarede fuglen tilbage. Og gråspurvene lo. I kor. Fuglen kiggede bedrøvet ned, og så sit spejlbillede i en vandpyt.

Den var helt rød i hovedet. Og det var lige der, den mærkede det for første gang. En slags knude i det lille hjerte. En bedrøvelse over at skille sig ud. Og en lille stædighed. Gråspurvene skulle ikke få den ned med nakken. Men alligevel sang fuglen ikke mere til månen.



Og nu havde den det sådan.

Den havde slet ikke lyst til at synge mere. Slet ikke når den blev så rød i hovedet.  
Den havde slet ikke lyst til at sige et pip. Og den havde slet ikke lyst til at være nogen steder.

Fuglen gemte sig under sin vinge og sang.

Men kun inde i sit hoved.

Ikke et eneste melankolsk pip hørtes.

*(Og nu kommer der en sang. Du kan læse den, rappe eller synge din helt egen melodi. Men hvis du gerne vil høre, hvordan jeg tror den lyder, så kan du finde den på Youtube, hvis du skriver "Fuglen møder en møgunge". Sangen hedder "Alt er lidt dumt i dag")*

Alt er lidt dumt i dag

Jeg er genert og helt forkert

Alt er lidt dumt i dag

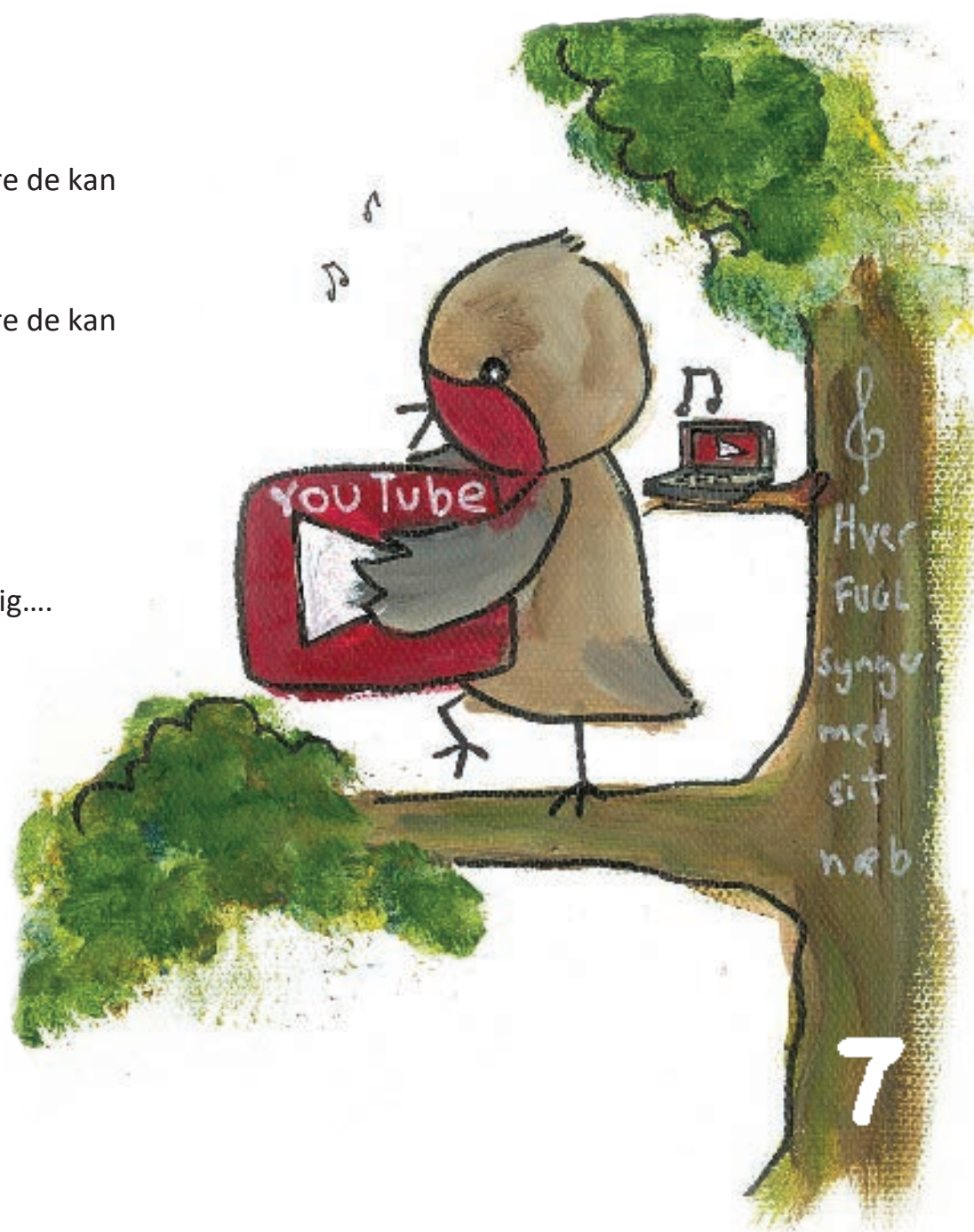
Jeg er genert og helt forkert

Bliver rød i hovedet

Så snart jeg siger et pip

Alt er lidt dumt i dag  
Så nu tror jeg, jeg stikker af  
Alt er lidt dumt i dag  
Så nu tror jeg, jeg stikker af  
Så kan de grine det, de nu vil  
Det må vær' deres sag

Alt er lidt dumt i dag  
Jeg ser på alt det, de andre de kan  
Alt er lidt dumt i dag  
Jeg ser på alt det, de andre de kan  
Var jeg en anden end mig  
Så fløj jeg ikke min vej  
Ja, hvis jeg bare lignede dig....  
Så fløj jeg ikke min vej.

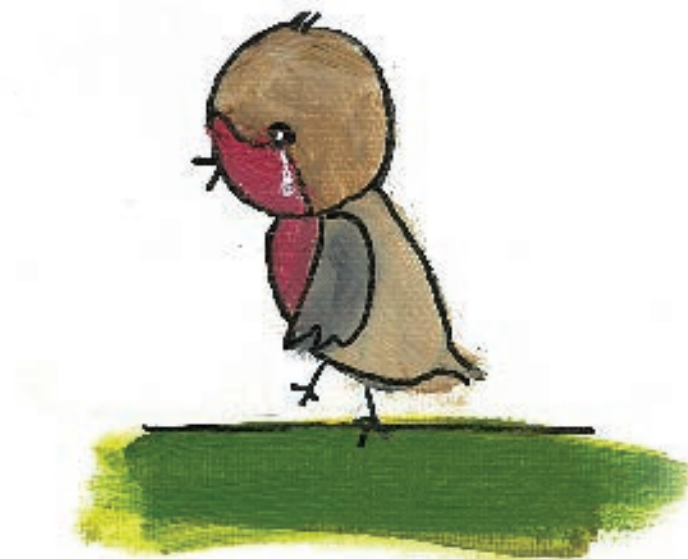


Men det gjorde den ikke. Altså lignede.

Og da mørket faldt på, og de andre fugle faldt i søvn, fløj den.

Den følte sig både meget lille, meget modig... og meget bange. Og fuglen kunne ikke helt finde ud af, om det var mest ensomt at VÆRE alene eller at være sammen med andre og FØLE sig alene.

Mon de andre havde opdaget, den var væk?





Fuglen var landet i et stort gammelt egetræ. Der var by nedenunder. Den var ellers mest for at være i de store skove eller parker. Men nu var den her. Midt i alting. Midt i ingenting. Midt i alt muligt, den slet ikke vidste, hvad var.

Midt i en verden af lygtepæle, cykelhelme, sandkasser, støj og skoletasker sad en lille ensom fugl med bankende bryst.

Den blev svimmel af angst og træthed og lukkede sine øjne. "Hvordan mon man dør?", tænkte den.

Den hørte en lyd blandt alle de andre lyde, den heller ikke kendte. Fuglen åbnede sine øjne og kiggede ned.

Det var en dreng. Han sad i en mærkelig stol med hjul. Det måtte være lyden fra hjulene, fuglen havde hørt.

Fuglen betragtede imponeret drengen. Alle de andre mennesker, den kunne se fra sit træ, cyklede, gik eller løb. Hvor var det smart, at drengen kunne sidde ned – og alligevel bevæge sig. Fuglen forestillede sig, at den havde sit eget træ med hjul. Hvor sejt var det lige?





”Er du en fugl eller en rødspætte?” råbte drengen op i træet og grinede.

Det gav et gib i fuglen.

”Du skal ikke være bange for mig!” Drengen råbte igen.

Så var de stille lidt begge to. Kiggede bare på hinanden. Hvor var det mærkeligt bare at kigge. Men også lidt trygt, faktisk.

Fuglen hoppede en gren ned. Og så en mere. Og en mere.

”Måske skal du alligevel passe lidt på! Jeg er nemlig en gepard,” sagde drengen.

”Eller, inde i mit hoved er jeg vild som en gepard, men udenpå kan jeg ikke rigtig komme op i fart!”

Drengen sagde så mange underlige ting, så nu turde fuglen også sige noget.

”Flot hjul-stol!”

Drengen smilede og begyndte at fortælle:



”Det hedder en kørestol! Og tak! Men så fedt er det nu ikke at sidde her. Jeg ville ønske, jeg kunne hoppe ud af min stol og være med til at spille fodbold med de andre!”

”Kan du slet ikke bruge dine ben?” Fuglen kunne godt se, hans ben var lidt tynde. Men han så ud til at have stærke arme.

”Jeg har rygmarvsbrok,” fortsatte han. ”Det er et handicap. Så jeg har aldrig kunnet bruge mine ben. Jeg kunne ikke engang sparke min mor, da jeg lå inde i hendes mave.

Min onkel siger altid: ’Brok med dig’ og griner højt. Da jeg var mindre ku’ jeg nogle gange blive så arrig, når jeg ikke kunne det, jeg ville. Så sad jeg der i min stol og fægtede løs med armene, mens onkel spurgte, om jeg havde fået min slå-brok på? Og så slog han sig næsten på lårene af grin. Jeg vidste slet ikke, hvad det var, men min mor fortalte mig, det bare var en morgenkåbe. Voksne kan virkelig ha’ en sær humor nogle gange.

Også min far. Når jeg synes, det er for træls at sidde i min stol, så siger han bare, jeg skal glæde mig til, jeg bliver lidt ældre og godt kan li’ at kigge på damenumser. Så sidder jeg i den helt rigtige højde, siger han”

”Er du ked af det?” spurgte fuglen. ”At dine ben ikke dur?”

”De fleste dage er det lige meget,” svarede drengen. ”Jeg kan jo en masse ting. Jeg kan også godt være med til fodbold, men det er mest som målmand eller ham, der råber gode råd. Jeg kan være med til det meste, men det er bare tit lidt bøvlet. Til gengæld er jeg den stærkeste i klassen. Jeg styrketræner jo hver gang, jeg skal bevæge mig uden min stol.

Men engang imellem bliver jeg lidt blå i mit humør”

Fuglen kom til at tænke på sit røde hoved, men den havde aldrig tænkt på, at man kunne føle sig som en farve.

”Blå?? ”

”Det betyder bare, man bliver lidt sentimental og trist. Så synes jeg, jeg sidder i klemme i min kørestol,” sagde drengen stille og begyndte at trille hen mod fodboldbanen

Han vendte sig om mod fuglen.

”Vil du med? Jeg gi’r et lift!”



*(Nu kommer der en sang igen! Og der kommer flere endnu. Så hver gang du læser noget, der lyder som om det rimer, er det sikkert en sang. Og nu ved du, hvor du kan finde den. Youtube, "Fuglen møder en møgunge" og så hedder sangen "Brokrøv")*

Du sir jeg er en brokrøv, men den holder ik' i trykken!

For brokken som JEG har, den sidder faktisk fast i ryggen

Jeg render ingen steder, for jeg sidder lidt i klemme

I stolen som jeg har, så den bemærkning kan du glemme

Og selv om jeg er godt tilpas, så føler jeg mig blå

Når hylderne de sidder højt, for jeg kan ikke nå

Men skal der lægges arm, så melder jeg mig straks på bane

Jeg tror nok, at jeg vinder, for det er en gammel vane!

Jeg kan en masse ting, det vil jeg prøve ik' at glemme

For der er dage, hvor min kørestol den godt kan klemme

Jeg vil jo gerne løbe, cykle, være li'så høj

Og spille bold og danse disko, uden knirkestøj



Fuglen sad på kørestolens ene håndtag og gjorde sig helt lille. Sikke en stor verden, menneskenes. Hvor var her anderledes end i skoven. På én gang følte fuglen sig usynlig og udsat. Børnene løb og råbte og bolden røg fra den ene til den anden med fuld fart.

”AV FOR HELVEDE DIN MØGUNGE!!”

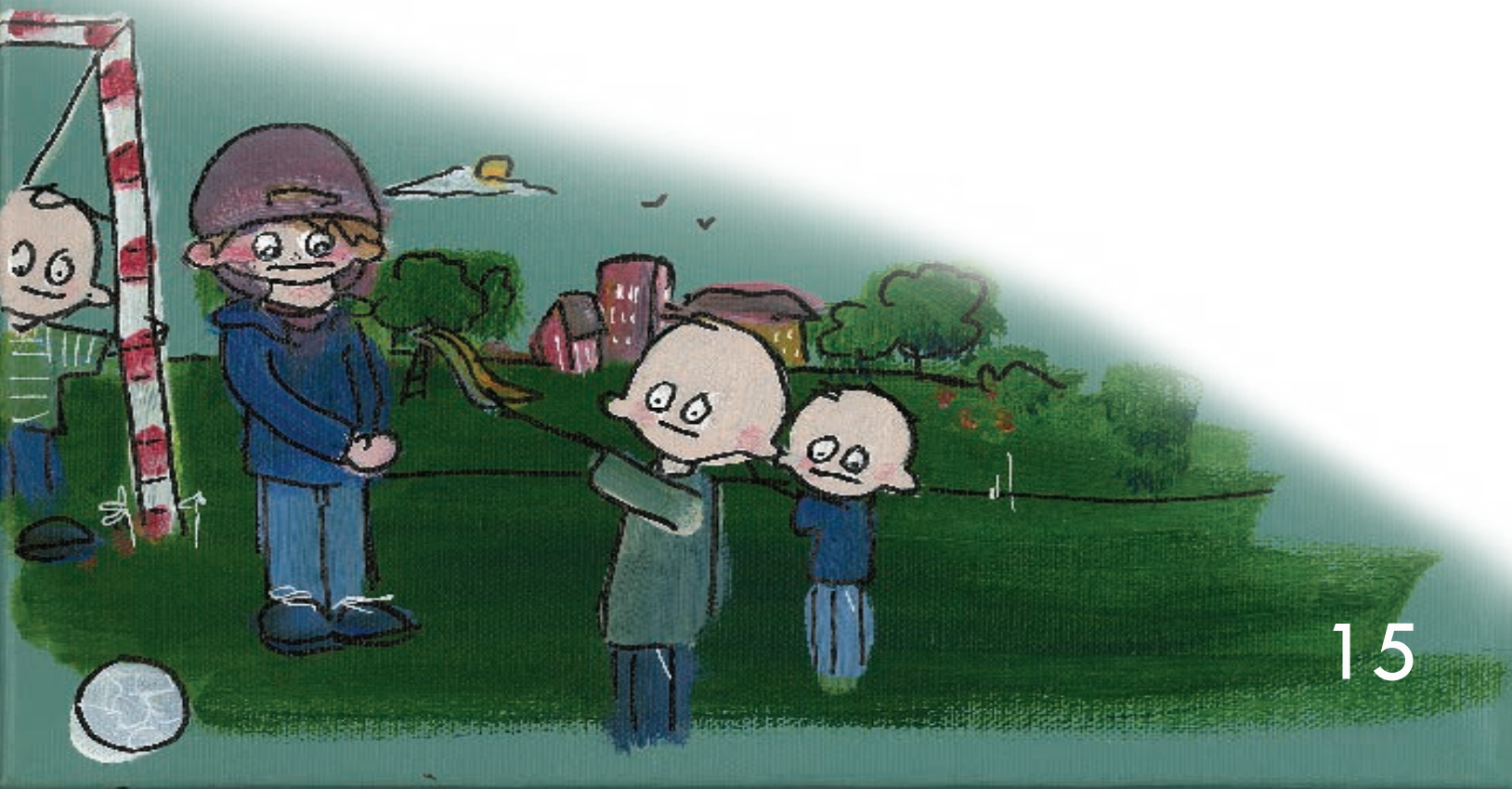
Et af børnene, en dreng med fregner og kasket, var kommet til at sparke bolden ud af banen, og den havde ramt en stor dreng lige i maven.

”HVAD TÆNKER DU PÅ??”

Fuglen syntes, det var væmmeligt, når nogen blev så vrede. Måske var drengen bare blevet forskrækket, men det kom alligevel ud af ham som vrede.

Men drengen, som havde sparket til bolden, var helt rød i hovedet. Og det så ikke ud som om, det var fordi, han var genert.

Han sparkede sin fod hårdt ind i målstolpen og råbte alle mulige grimme ord, inden han løb ud af banen. Og væk. Langt væk. Fuglen fløj efter.



... UUUUUH...

JEG SYR DET ER  
SÆJT HAN TGR SIDDE  
OPPE I TREET!  
JEG VILLE IKKE

ENGANG VIDE  
HVORDAN JEG  
SKU KOMME  
DEROP...

(= kedelig  
voksen  
DAME)

- SEJT!

DET ER  
VIGTIGT AT KU'  
LI' SIG SELV!!  
SÅ HUSK AT GI'  
DIG SELV EN  
KRAMMER OG SMIL  
TIL DIG I SPEJLET

... JEG VIL GERNE GØRE DET GODT!

- TROR DU DER FINDES MØGUNGER?

- HVORFOR KOMMER MAN NO'N GANGE TIL  
AT GØRE DUMME TING?

GO' DRENG

JEG KAN GODT  
LI' DIG!



siiiiilp  
Piip  
Piip  
Tiiiiik

P  
PIP  
P

S  
HEJ  
J

(Sikker noget ROD...)

HMM... EV!! SÅ BLEV HAN HELT  
KED AF DET... TÆNK AT HAN  
NÆSTEN SELV TROR HAN ER  
EN MØGUNGE.  
HVAO TROR DU KAN HJÆLPE  
HAM? HVAO GØR DIG GLADERE  
PÅ EN DUM DAG?



Den fandt drengen omme bag skolen, siddende oppe i et træ. Han græd.

"ER du virkelig en møgunge?" spurgte fuglen drengen med fregner.

"Jeg ved det faktisk ikke, men jeg tror det nok", svarede drengen. "Der er i hvert fald flere, der har sagt det."

"Har du så også sådan et... hvad var det nu det hed...handicap??"

"Jeg har i hvert fald en diagnose," svarede drengen. "Jeg har ADHD."

Fuglen så beundrende på drengen. Tænk at ha' en diagnose. Det lød næsten kongeligt. Fuglen kendte ikke engang sit eget navn.

"Det ender bare ALTID åndsvagt," snøftede drengen.

"Jeg vil altid gøre det godt, og det bliver altid åndsvagt."

Fuglen sad lige så stille. Drengen sad lige så stille.

Og det føltes lidt som om, de forstod hinanden.

ADHD. Det lød flot med sådan nogle bogstaver.



"Hvad er det?" spurgte fuglen. "Det der ADHD?"

Drengen tørrede sin næse og sine øjne med sit trøjeærme.

"Altså", begyndte drengen med fregner. "Det er lidt som et usynligt handicap, hvor der er nogle ting inde i hovedet, som får mig til at gøre noget, som jeg ikke kan styre og gøre ved. Og så er det bare fucking åndsvagt! Bogstaverne kommer fra noget på engelsk, jeg ikke helt kan huske. Noget med, at jeg ikke kan koncentrere mig, og at jeg er lidt vild og kommer til at gøre ting uden at tænke over det."

"Jeg kan godt li' dig," sagde fuglen. Men drengen med fregner hørte det vist ikke.

Jeg hænger altid i gardiner

Og andre de får tit en sviner

Men jeg vil faktisk gerne være sød!!

Jeg bliver ofte sur og råber

At andre de er nogle tåber

Men jeg vil faktisk gerne være sød!!

Og allermest så er jeg en helt almindelig dreng

Som faktisk godt vil være din bedste ven

Ja allermest der er jeg en helt almindelig dreng

Tænk hvis mor bare syntes jeg var sød og nem



Fuglen håbede sådan, at der var mange flere end den, der allerede havde opdaget, hvordan han så ud indeni. Og den håbede, at drengen med fregner huskede at være glad for sig selv. Det var jo ikke HAM, der lavede dumme ting. Det var bogstaverne.

Der lød en mægtig høj og lang kimen.

Der var en masse børn, tasker, frakker, lyde, grin, råb, busser.

Der blev stille. Skolen var lukket for i dag.

Der var et stort gammelt egetræ.

Og der var en lille fugl, som tænkte på at synge, da den så månen dukke frem.

Fuglen vågnede og virrede med sit lille røde hoved. Den kunne høre morgenfløjt fra gråspurve, som den plejede. Den sad i et træ, som den plejede. Men alligevel var alt anderledes og forvirrende. Indtil den huskede, hvor den var. Det var blevet morgen, og der var igen fyldt med børn og liv nedenunder.

Der var en pige, som fuglen ikke havde lagt mærke til i går. Hun havde en kjole på fyldt med flotte farver, som fik fuglen til at tænke på en regnbue. Nu kunne den slet ikke få øjnene fra hende.





Hun så glad ud, og hun sang og dansede uden at blive det mindste rød i hovedet. Fuglen blev på en måde lidt misundelig. Den syntes i hvert fald, hun var meget heldig. Hun kunne lige præcis alt det, som fuglen ønskede sig allermest. Den havde øvet sig lidt i at danse, når gråspurvene ikke så det. Men det var svært at dreje rundt. Den havde fået godt styr på nogle seje dansehop, syntes den, men den havde ALDRIG vist det til nogen. Fuglen fløj ned og satte sig på en mooncar og så sig lige omkring, inden den testede, om det stadig fungerede med de dansehop. Det gjorde det.

”Å-ååå!! Hun kigger.” Fuglen kiggede forlegent tilbage på regnbuepigen.

”Sejt,” sagde hun. Regnbuepigen fnisede. Måske fordi hun aldrig havde set en fugl forsøge at danse. Eller måske fordi, hun aldrig før havde snakket med en fugl og syntes, *det* var lidt mærkeligt.

I løbet af nul komma fem havde fuglen fået sig en ven. Hun kaldte fuglen for Børge, og selvom den faktisk ikke hed noget, følte det rart. Hun var den første, fuglen fortalte, at den var fløjet hjemmefra. Pigen snakkede på sådan en lidt højtidelig måde, og fuglen tænkte, hun måske var baronesse. Men regnbuepigen fortalte, hun bare var en pige på 10 år, som elskede musik og dans og cola. Fuglen fortalte, at den var rød i hovedet, fordi den var genert, men at den havde fundet et rigtig godt træ. Og pigen fortalte, at hun havde en rød cykel med tre hjul, og hun havde noget, der hed Downs syndrom.

”Downs??” sagde fuglen.

”Hvorfor hedder det det?? Betyder det ikke, man er ked af det?”



Pigen med de smukke, skæve øjne smilede og forklarede. Hun lød næsten som en voksen.

”Det hedder faktisk Downs, fordi ham lægen, der først fandt ud af, hvorfor vi har et handicap, hed Down til efternavn. Og ved du hvad Børge? Vi har faktisk det her handicap, fordi vi har fået endnu mere, end andre har. Vi har nemlig 47 kromosomer, mens andre kun har 46 kromosomer”

”Kro-mo-so-mer. Flere mærkelige ord jeg ikke forstår,” tænkte fuglen.

Men pigen fortsatte:

”Kromosomer er noget langt inde i kroppen, som vi er bygget af.”

Fuglen nikkede bare, som om den forstod.

”Min lærer siger, jeg er stædig som et æsel og sød som en kanin.

Jeg kan også tælle til 15, Børge! På engelsk.”

Pigen tav. Men kun et øjeblik.

”Vil du være med til at synge?”



Det gør mig glad at synge højt

Det gør mig glad med fuglefløjt

Det gør mig glad at cykle rundt på min cykel der er rød

Det gør mig glad at danse vild

Det gør mig glad at svømme som en sild

Det gør mig glad, når der er pizza og cola til aftensmad

Det gør mig glad at ta' på eventyr

Det gør mig glad at nusse dyr

Det gør mig glad at se tegnefilm og ligge under min dyne

Det gør mig glad!

Fuglen havde aldrig tænkt over, at man kunne blive glad af andres glæde. Men lige nu kunne den mærke det! Det skulle den huske. At man kan give sin glæde videre til andre og stadig selv ha' mindst lige så meget tilbage!

Fuglen var landet i sit træ igen. Den kiggede efter regnbuepigen.

Det ringede ind til time, og den så en voksen, måske hendes lærer, der gik hende i møde. Regnbuepigen satte sig på jorden. I skrædderstilling og med armene over kors. Fuglen tænkte på, hvad pigen havde sagt om at være stædig som et æsel. Små kroppe kunne være fyldt med store følelser. Glæde, vrede, tristhed, stædighed... Den kunne kende det fra sig selv. Alle rummer alle følelser, der er bare forskel på, hvad der fylder mest. Ingen er altid glad. Heller ikke selvom man har en flot kjole på.



Det store gamle træ begyndte næsten at føles lidt som "hjem". Den havde fundet ud af, at den var landet på en skole. Et sted, hvor børn mødtes for at lære. Og være! Og den havde kun mødt ganske særlige børn.

"Tænk at være særlig?" tænkte fuglen. Den havde før mødt børn. Men aldrig sådan tæt på. Og den havde troet, børn var næsten magen til hinanden. Ligesom gråspurve som altid sang på samme tid og fløj på samme tid. Men sådan var det slet ikke.





”Ning narne, ningn smårkæer.”

Stemmen var langsom og anderledes end andre børnestemmer, fuglen havde hørt. Hvor kom den fra?? Fuglen kiggede sig nysgerrigt omkring. Så blev det sagt igen! Insisterende. Lidt højere. Og lige op mod fuglen.

”Ning narne, ningn smårkæer!”

Han stod neden for træet. Med et skævt smil i hele hovedet. Han pegede op mod fuglen med en fægtende arm, og fuglen blev helt glad for, at den sad i sikkerhed på sin gren.

”Dnu...har...vinger!...Ningn... arme, ningn smårkæer,” grinede han igen.

Hvor var det et besynderligt møde. Fuglen havde svært ved at forstå, hvad han sagde. Og hans arme bevægede sig underligt, syntes den. Han trak lidt på det ene ben. Og så snakkede han. Et rigtigt sludrechatol var han! Først lød det som volapyk, men langsomt begyndt fuglens små ører at høre, hvad han sagde.

”Ingen arme, ingen småkager.” Fuglen kiggede på sine vinger.

”Kender du den her: Du skal klappe, hvis du er i godt humør?,” sang drengen.

Og så forsøgte han at klappe. Men hænderne ville ikke, som han ville, og ramte helt forbi hinanden. Han grinede igen.



skolegade

SIAERN 0  
94 5833

Handwritten signature and date: "2012" and "12/12/12"

”Vi minder om hinanden vi to, lille fugl. Du har vinger og kan ikke klappe. Jeg har spasser-arme og kan ikke klappe”

Spasser-arme? Fuglen havde ALDRIG hørt om spasserarme, DET var en ting, der var helt sikkert!

”Hvad er spasserarme?” spurgte den.

”Ååårh, du kan nok se, den er helt gal!?! Spasserarme er SÅ dårlige at klappe med!”

Den ene hånd gik i en hurtig bevægelse ind mod hans bryst, men det så ikke ud til, at han selv bestemte over den.

”På den anden side slipper jeg for selv at smøre min madpakke. Det bliver nemlig noget VÆRRE graas-værk!”

Hele tiden, mens han snakkede, var der stjerner i hans øjne. Det gjorde fuglen godt tilpas. Kunne den grine, havde den gjort det helt uden at vide hvorfor. For selvom fuglen havde mødt en masse nye og svære ord, havde ingen fortalt den om humor.

”Det hedder ikke rigtig spasserarme,” sagde han. ”Det er bare noget, jeg har fundet på. Jeg har Cerebral Parese.”

”Sjilp-pedal Terese?,” sagde fuglen stille og tænkte lidt på gråspurvene. ”DET er et svært ord!”



”Jep!,” svarede han.

”Det er også derfor, man skal være MEGET klog for at ha’ det.” Han grinede igen.

Fuglen forstod ikke helt, hvad han mente, men det gjorde heller ikke noget. Der var sådan en dejlig stemning rundt om ham.

Fuglen fortalte ham, at han havde stjerner i sine øjne. Og han fortalte fuglen, at han godt kunne lide at sige sjove ting, og at man, når man griner af sig selv, ikke synes det er helt så svært, når andre gør det. Han fortalte også, at det svære ord med C og P betød spastiker, og at det allermest trælse var, når folk troede, man var åndssvag og ikke fattede noget, fordi man ikke altid havde styr på sine bevægelser. Eller hvis nogen, han ikke kendte, omtalte ham som spasser.

”Når nogen, jeg ikke kender, siger spasser, lyder det VIRKELIG som om, de tror, jeg er en idiot! Og mit hoved fejler altså ikke noget.... særligt,” grinede drengen.

Han grinede meget. Og selvom fuglen ikke kendte ordet, havde den nu også lært lidt om selvironi.

Du kalder mig for spasser – og det passer

At jeg ikke ligner de andre børn

Jeg er en knægt, der kommer ude fra landet

Som er vild med crosser, fart og dyr, blandt andet



Du kalder mig for "Spassen". Jeg er Keld Madsen  
Du kender åbenbart ikke mit navn  
Det går lidt langsomt at lær' det, sku jeg hjælpe te'  
Keld rimer på.... Hmm...den var svær! DIG SELV

Min krop den spasser. Ja, det passer  
Mine dansemoves er ikke officielle  
Måske tror du, jeg ikke fatter en bjælde  
Men jeg tror faktisk, at vi to... er lige specielle

Vi har drømme begge to  
Har begge vores yndlingslege  
Kan være vilde og nyde lidt fred og ro  
Så lad nu vær' at råbe af mig! Klap nu kaje!!

Hvem er modigst? Dig eller mig?  
"Mine kyllinger", kender du den leg?  
Hvis du bare en dag tør komme herhen  
Vil du opdage jeg er en helt almindelig ven!





Den havde lagt mærke til hende flere gange. Hun gik rundt alene, og hun kiggede meget op mod himlen. Nu havde hun sat sig under træet oven på sin skoletaske. Hun havde mørkt, bølgende hår, og hun var lidt mørkere i huden end de andre børn. Fuglen syntes, hun var smuk.

Den fløj ned fra træet og landede lidt på afstand. Så hoppede den lidt nærmere. Og lidt nærmere. Den kiggede den anden vej, så det så ud som om, det var helt tilfældigt, at den kom tættere på. Den lod som om, den havde fundet noget at spise lige der ved siden af stroppen på tasken. Hun kiggede på den nu! Det kunne den mærke. Den blev helt genert. Og var 100 på, at den var rød i hovedet igen.

Den vidste ikke helt, om den måtte spørge. Den vidste ikke helt, om den TURDE spørge. Men hvis den nu gjorde det ligeså stille, så gik det nok.

”Har du også et handicap? Eller en diagnose?”

(Fuglen var næsten stolt over, at den kunne huske to af de svære ord, den havde lært af børnene.)

”Det ved jeg faktisk ikke,” svarede pigen.

”Jeg tror det ikke. Jeg tror, det er en sygdom. Jeg har angst.”

Fuglen blev lidt forskrækket. Det var så væmmeligt at være syg. Og så med angst.



”Nyser du så meget?,” spurgte fuglen medfølende.

”Nyser?” Pigen så undrende på den lille fugl.

”Nåååeh, nej ikke på den måde syg,” svarede pigen.

Hun fortalte om, hvordan hendes mave kunne skrumpe sig helt sammen og verden dreje underligt rundt. Om hvordan hendes hjerte kunne hamre, så hun næsten ikke kunne trække vejret, hvis hun var steder, hvor der var mange mennesker. Eller hvis nogen forventede noget, hun ikke vidste, om hun kunne. Og nogle gange bare fordi. Uden nogen grund. Hun fortalte også, hun var ved at blive udredt for noget, der hed autisme, og at udredning ikke var fordi, man havde filtret hår, men fordi nogle kloge voksne skulle hjælpe med at finde ud af, hvorfor nogle ting var svære. Så kunne de nemlig hjælpe en med, at noget af det svære blev mindre svært. Hun fortalte, at hun var noget, der hed sensitiv, som betød, at lyde og følelser blev større hos hende end hos de fleste andre. Og hun fortalte, at hun elskede at tegne og male og høre stille musik. Hun kunne også godt lide sin kanin. Og hun fortalte, hun bedst kunne li’, når hun hele tiden vidste, hvad hun skulle. At det helst skulle være noget, hun havde prøvet i forvejen, og at overraskelser ikke lige var sagen.

Fuglen kunne godt lide at høre hende fortælle. Det gjorde den varm indeni, for den havde lagt mærke til, at pigen ikke snakkede med så mange. Og det fik den til at føle sig særlig, at hun fortalte for den. Den synes, hun var endnu smukkere end før.

”Du må være verdens modigste bangebuks,” sagde fuglen. ”Her er du på en skole fyldt med mennesker, lugte og lyde.”

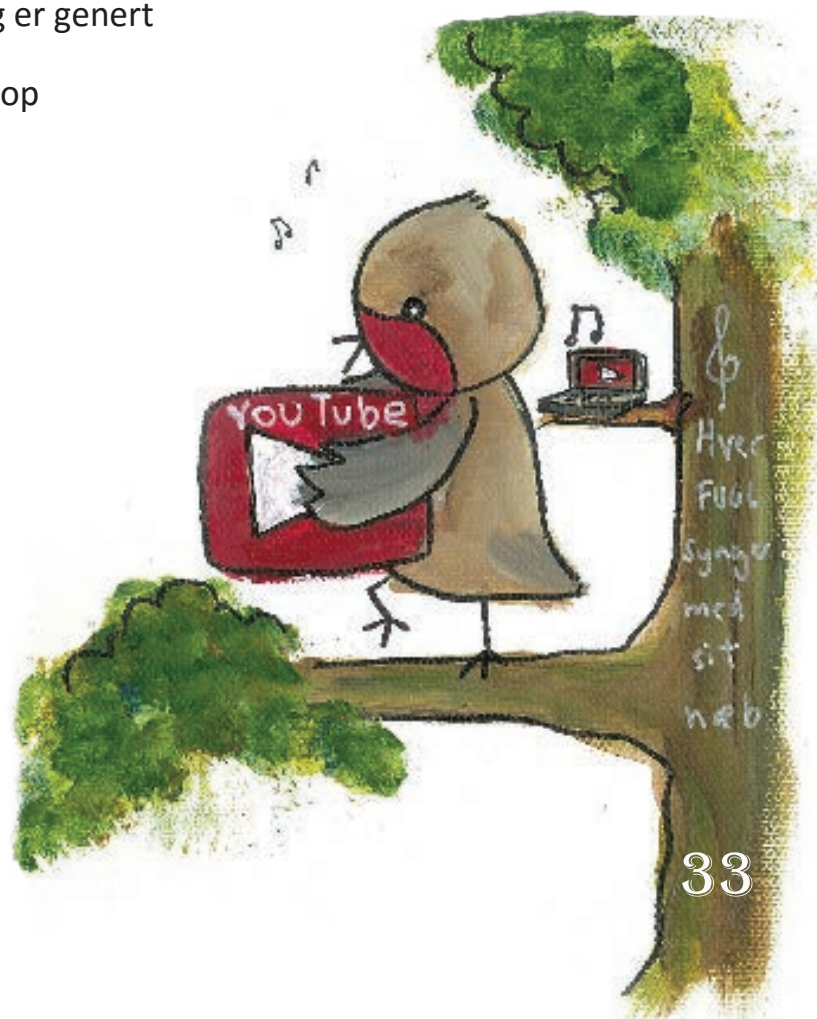
Og selvom fuglen ikke længere ville synge, så kunne den pludselig ikke la vær.



Der er knuder på mange ting  
På reb og snørebånd  
Men knuder de kan bindes op  
Måske du skal bruge en hånd?  
For det kan være svært at gøre selv  
Måske kan man lær' det?  
Selv om knuderne er inde i dit hjerte



For børn skal ikke være bange! Det er helt forkert  
Børn skal nemlig ha' det godt! Og selvom jeg er genert  
Så vil jeg synge rigtig højt, så knuden kan gå op  
For det skal være rart at bo inde i din krop



Jeg håber sådan, at du kan  
Være glad og godt tilpas  
Så du kan lege, være til  
Og bare gi' den gas  
Jeg ved ikke helt, hvordan vi gør  
Men tror vi kan lære det  
For det skal være rart og trygt inde i dit hjerte

For børn skal ikke være bange! Det er helt forkert  
Børn skal nemlig ha det godt! Og spise dessert  
Og jeg vil gøre alt jeg kan, så du kan se det fluks  
At du, for mig at se, er verdens modigste bangebuds



Nu var den der igen, lyden fra i går. Den mægtig høje og lange kimen.  
De mange børn, tasker, frakker, lyde, grin, råb, busser.  
Stilheden efter skolen var lukket for i dag.  
Og i det store gamle egetræ sad fuglen, men kun lidt endnu.

Den tænkte på alle de børn, den havde mødt. Og på at være særlig! Og den kunne mærke i sit røde, bløde bryst, at den faktisk følte sig lige præcis sådan. Særlig! For alle de børn, den havde mødt de sidste par dage, havde givet den en oplevelse af at det var det, den var. Sikke en dejlig gave at give andre! At få dem til at føle sig særlige!! Og det gjorde fuglen så glad, at der også var en plads til den.



Verden er fuld af forskellige børn  
Nogen er slap, nogen stærk som en bjørn  
Nogen kan se og nogen er blind  
Forskellige farver, forskellige sind  
Men vi er alle til, og vi må alle lege  
Og vi er alle velkommen med  
Jeg synes faktisk, børn er megamegaseje  
Det er fedt med forskellighed!!

Fuglen fløj. Men ikke som sidst. Den følte sig let og glad.



Det var en af de dage, hvor himlen var høj og blå. Blå. Den kom til at tænke på drengen i kørestolen, som havde sagt, at hans humør nogle gange var den farve. Men på en dag som i dag, var blå slet ikke så tosset. Fuglen dansede op mod skyerne og kom til at tænke på regnbuepiggen med den røde cykel. Den så en sky, der lignede en kanin og tænkte på piggen, hvis hjerte hamrede alt for hårdt, når der var mange mennesker. Den kiggede på sine vinger og mærkede en boblen indeni, da den tænkte på drengen, som syntes de mindede om hinanden, fordi ingen af dem kunne klappe. Og den tænkte på drengen med fregner og håbede sådan, at han kunne mærke, han slet ikke var en møgunge, men en rigtig god dreng.

Og fuglen fløj let. Og den sang. Op mod solen, månen, stjernerne... Ud over hele verden:

Jeg tror, det bliver en god dag  
Det bliver bestemt en god dag  
Så kan skyggerne bare pjokke af  
For det bliver en god dag  
Jeg tror, det bliver en god dag  
Det bliver bestemt en god dag  
Så kan skyggerne bare pjokke af  
For du har sagt, at det bliver en god dag



Under fuglen dukkede høje træer op, på den dejligste plæne. Fuglen landede på en bænk. Der sad en kvinde. Det var den første voksne, fuglen havde vovet sig i nærheden af, og hun var det smukkeste væsen, den syntes, den havde set i hele sit liv. Store, brune mandelformede øjne. Langt, blødt, mørkt hår. Og hun udstrålede en ro, som gav fuglen mod og tillid.

”Goddag min smukke sanger,” sagde hun blidt og med en melodi i stemmen, som fuglen ikke kendte. Og selvom fuglen godt vidste, den var genert, kunne den slet ikke stoppe med at fortælle. Om børnene den havde mødt, og hvor seje de var.

Prinsessen, for sådan en var hun, lyttede smilende.

”Alle har noget at tumle med, og alle har noget at glædes over,” sagde hun.

Og nu var det prinsessen, som fortalte. Om at flytte til Danmark fra et helt andet land. Om at være den eneste, der havde en far der gik med nederdel. Om at have mistet sin mor og om, hvordan man kunne savne nogen så meget, så man blev bange for, at ens hjerte ville gå i stykker. Hun fortalte om, hvor mærkeligt det var en dag at skulle være dronning, og hun fortalte om at være stolt og glad. Stolt over sin mand, som var så sej, at han både kunne dykke, flyve og springe. Og om sine børn, som hun elskede så højt! Og om at alle, uanset om man var barn eller voksen, alle mennesker i den her verden, nogle gange følte sig ensomme, bange og sårbare. Nogle gange følte sig forkerte. Men at der var en grund til, vi var her alle sammen. Fordi vi skulle lære noget af hinanden og hjælpe hinanden til at få så mange gode dage som muligt. Og at man, når man glæder andre, også glæder sig selv, og ingen er helt alene.





M + F



KOPENHAVN

KOPENHAVN





Min far går i nederdel men jeg går mest i kjole  
Og jeg har lært at sidde pænt på vores kongestole  
Jeg er prinsesse, og jeg både griner, græder, sover  
For alle har noget at tumle med og noget at glædes over!

Jeg ved, at jeg skal være mig! Og DU skal være dig  
For lille spejl på væggen, hvem er ellers li' så sej?  
At være helt en anden tror jeg ikke, der er sjover'!  
For alle har noget at tumle med og noget at glædes over

Og jeg skal være dronning, og det går nok alt det hele  
Så længe jeg ved, der findes børn som dig, der godt vil dele  
Alt det vi tumler med, og alt det som vi glædes over  
Når vi forstår hinanden, bliver alting meget sjover'



Prinsessen fortalte fuglen, at hun blev så glad, da den landede lige der på bænken, hvor hun sad, for netop rødkælken var hendes yndlingsfugl.

”Rødkælk?? Er jeg en rødkælk?? Hvordan ved du, jeg er en rødkælk??”

Fuglen stirrede intenst på prinsessen.

”Min lille ven. Det kan jeg se på din smukke røde farve. Og jeg kunne høre det på din lyse melankolske sang, før du landede her på bænken.”

Fuglen havde slet ikke opdaget, den sang.

Den blev helt varm indeni. Var den virkelig en rødkælk?

Ligeså stille faldt brikkerne på plads. Den havde været sammen med gråspurvne og troet, den skulle være som dem. At den skulle lyde som dem og gøre som dem.

Nu forstod den, hvorfor den ikke lød som de andre fugle, hvorfor den var vågen, når de andre sov, og hvorfor den altid var rød i hovedet.

Og alting var okay... lige nu var alting okay!

Rødkælken var ikke forkert! Den havde ALDRIG været forkert!! Den var SÆRLIG! Og DET havde den altid været!

Og ved du, hvad DU er?? DU er særlig!!

Og rødkælken, møgungen og alle de andre børn, prinsessen og jeg håber sådan, du kan mærke HVOR særlig. Det er ret meget nemlig!!



*(Nu kommer den sidste sang! Så syng nu GODT med!!)*

Der findes voksne, som faktisk tror, at det er

bedst, hvis man er lige

Lige høje, lige pæne, lige gamle og også lige rige

Men hvis vi bare er magen til, så bliver vi altså sære

Det allerbedste som jeg ved, er faktisk det "at lære"

*En har vist mig en fuglerede*

*En anden lært mig at sige pyt*

*Nu møder jeg dig, og jeg ved allerede*

*Du lærer mig noget nyt*

Hvis du møder en, der ikke ligner dig

Så er du smadderheldig

Så skynd dig hen at sige HEJ, for det er ik´ tilfældigt

At verden den bliver større, når vi ser forskellighed

Det bedste, som jeg ved, det er, når der er flere med

*En har vist mig en fuglerede...*



Og du skal ikke være genert og bange

For at møde noget nyt

De fleste mennesker i verden de er rare og har et godt gemyt

Hvis du har stærke arme, så hjælp en der er svag

Tænk, vi har lov at hjælpes ad alle ugens dag'

*En har vist mig en fuglerede*

*En anden lært mig at sige pyt*

*Nu møder jeg dig og jeg ved allerede*

*Du lærer mig noget nyt*



Snip snap snude

Ingen grund til at tude

Tip tap tønde

Når vi er så skideskønne





Skolegæde

Fedt  
med  
Forskell-  
lighed

# Alt er lidt dumt i dag

Lone Engsig Hvam

Alt er lidt dumt i dag Jeg er ge - nert og helt for - kert

4 C<sup>7</sup> F<sup>7</sup> F<sup>7</sup>

Alt er lidt dumt i dag Jeg er ge - nert og helt for - kert

7 C<sup>7</sup> C<sup>7</sup> G<sup>7</sup>

Bli'r rød i ho' - det

10 F<sup>7</sup> C<sup>7</sup> C<sup>7</sup>

så snart jeg siger et pip.

# Du si'r jeg er en brokrøv

Lone Engsig Hvam

Du si'r jeg er en brok-røv men den hol-der ik' i tryk-ken For

3 brok-ken som jeg har den sid-der fak-tisk fast i ryg-gen— Jeg

5 ren-der in-gen ste-der, for jeg sid-der lidt i klem-me I

7 sto-len som jeg har, så den be-mærk-ning kan du glem-me

9 Og selv-om jeg er godt— til-pas—

11 — så fø-ler jeg mig blå— Når hyl-der-

13 ne de sid-der— højt .

15 for jeg kan ik-ke nå

17 Men ska' der læg-ges— arm—

19 Am F

så mel - der jeg mig straks på ba - ne Jeg

21 F/G F

tror nok at jeg vin - der For

23 F/G Cm Cm/B

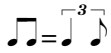
det er en gam - me. va - ne

25 Cm/Bb Cm/A Fm/G Cm



# Jeg hænger altid i gardiner

Lone Engsig Hvam



Am Am/G Am/F Am/E Am Am/G

Jeg hæ - ger al - tid i gar - di - ner An - dre de får  
bli - ver of - te sur og rå - ber An - dre de er

4 Am/F Am/E Am Am/G Am/F Am/E

tit en svi - ner Jeg vil fak - tisk ger - ne væ - re\_\_\_ sød.  
nog - le tå - ber

7 1. Am Am/G Am/F Am/E 2. Dm Dm/C G

Jeg og

11 C C/E F G C C/E

al - ler mest der er jeg en helt al - mind' lig dreng som fak - tisk godt vil væ - re din

14 F G C Am

bed - ste ven\_\_\_ og al - ler mest der er jeg en helt al - mind' lig dreng, Tænk hvis

17 G Am Am/G

mor ba - re sy - nes at jeg var sød og\_\_\_ nem -

20 Am/F Am/E Am Am/G Am/F Am/E

Men\_\_\_ men\_\_\_ me - e - n.

# Det gør mig glad

Lone Engsig Hvam

1 C C/E Dm G

Det gør mig glad at syn - ge højt Det gør mig

3 C C/E Dm G C C/Bb

glad med fug - le - fløjt det gør mig glad at cy -

6 C/A C/Ab F/G C

- kle rundt\_ på min cy - kel de - r er rød

# Du kalder mig for spasser

Lone Engsig Hvam

3  
Du kal - der mig for spas - ser og det pas - ser at jeg

4 F<sup>7</sup> C<sup>7</sup>  
ik - ke lig - ner de an - dre børn Du kal - der mig for

6 C<sup>7</sup> C<sup>7</sup>  
spas - ser og det pas - ser at jeg

8 G<sup>7</sup> G<sup>7</sup>  
ik - ke lig - ner de an - dre bø - r - n Jeg er en

10 C<sup>7</sup> C<sup>7</sup>  
knægt der kom - met ud - e fra lan - det

12 F<sup>7</sup> G<sup>7</sup>  
vild med cross - ser fart og dyr blandt an -

14 C<sup>7</sup> C<sup>7</sup> C<sup>7</sup> C<sup>7</sup>  
det

# Børn skal ikke være bange

Lone Engsig Hvam

Am G/B C F Am G/B C F

Der' knu-der på man - ge ting På reb og snø-re - bånd

5 Am G/B C F Am G/B C F

Men knu-der de skal bin-des op\_ Må-ske du kan bru-ge en hå - nd

9 Am G/B C F Am G/B C F

Det kan væ-re svært at gøre det\_ selv\_ må-ske kan man lær'\_ det\_ Selv om

13 Am G/B C F Am G/B C

knud-er ne\_ er in - de i dit hjer - te\_ For børn skal ik-ke

17 C C/E F F/G

væ - re ban - ge Det er helt\_ for- kert\_ Børn skal nem-lig ha' det

21 C C/E G G

godt Og selv om jeg er ge - nert Så vil jeg

25 Am F C F

syn - ge rig - tig hø - jt Så knu-den kan\_ gå op\_ for det skal væ-re

29 F/G F/G C G/B C F

rart at bo\_ in - de i din krop\_

33 Am G/B C F

# Verden er fuld af forskellige børn

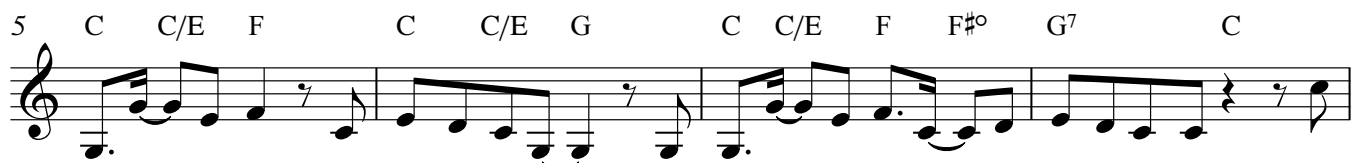
Lone Engsig Hvam

C C/E F C C/E G C C/E F C C/E G



Ver den er fuld af for-skel-li-ge børn No-gen er slap no-gen stærk som en bjørn

5 C C/E F C C/E G C C/E F F#° G7 C



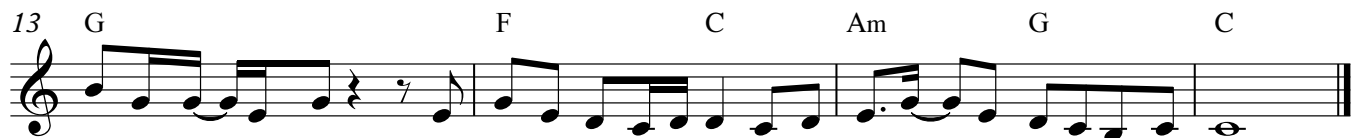
No gen kan se og no-gen er blind for skel-li\_\_ ge far ver\_ for-skel-li-ge sind Men

9 G F C G F C



vi er al - le til og vi må al - le le-ge og vi er al-le vel-kom-men med\_ jeg

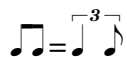
13 G F C Am G C



sy-nes fak-tisk børn er me-ga me-ga se-je Det er fedt med for-ske-e-lig-hed

# Jeg tror det bli'r en god dag

Lone Engsig Hvam



Am D<sup>7</sup> G

Jeg tror det blir en god dag Det blir bes-temt en god dag

5 Em Am D<sup>7</sup> G

Så kan skyg ger-ne ba - re pjok-ke af For det bli'r en god dag.

9 G Am D<sup>7</sup> G

Jeg tror det bli'r en god dag Det bli'r be-stemt en god dag

13 Em Am D Em C

Så kan skyg ger-ne Ba - re pjok ke af For du har sagt

17 G

at det bli'r en god dag.

# Prinsessens sang

Lone Engsig Hvam

Min far går i ne - der - del men jeg går mest i kjo - le Og

3 jeg har lært at sid - de pænt på vo - res kon - ge - sto - le Jeg

5 er prin - ses - se, og jeg bå - de gri - ner, græ - der, so - ver For

7 al - le har no'et at tum - le med og noget at glæ - des over .

# Du lærer mig noget nyt

Lone Engsig Hvam



C Am<sup>7</sup> Dm<sup>7</sup> G<sup>7</sup> Dm<sup>7</sup> G<sup>7</sup> C G<sup>7</sup>

Der fin-des voks-ne, som fak-tisk tror at det er bedst at væ-re li-ge Li-ge

5 C Am<sup>7</sup> Dm<sup>7</sup> G<sup>7</sup> Dm<sup>7</sup> G<sup>7</sup> C Cmaj<sup>7</sup>

hø-je, li-ge pæ-ne, li-ge gam-le og og - så li-ge ri-ge Men

9 Dm<sup>7</sup> C/E F G

hvis vi bar' er ma-gen\_ til så bli'r vi alt - så\_ sæ - re Det

13 Dm<sup>7</sup> C/E F/G F/G

al - ler bed-ste som\_ jeg\_ ve-d det er fak-tisk det at læ - re En har

17 C Am<sup>7</sup> Dm<sup>7</sup> G<sup>7</sup> C Am<sup>7</sup> Dm<sup>7</sup> G<sup>7</sup>

vist mig en fug - le - re - de En an-den lært mig at si - ge\_ pyt Nu

21 C Am<sup>7</sup> Dm G<sup>7</sup> Dm<sup>7</sup> G<sup>7</sup> C Am<sup>7</sup> Dm<sup>7</sup> G<sup>7</sup>

mø-der jeg dig og jeg ved al-le-re de du læ - rer mig no-get nyt





# BAGKLOG

"Fuglen møder en møgunge – og andre særlige børn" er en dejlig fortælling om at være anderledes.

Den fortæller på en underfundig måde, om styrken ved at kunne noget andet end de fleste andre, både fysisk og psykisk.

Det at være anderledes som barn, kan medføre både sorger og glæder. Blandt andet glæden ved at bruge sin fantastiske fantasi og have sin egen verden. Og sorgen, når man opdager at andre måske synes det er mærkeligt.

At have udfordringer som barn, kan senere give lyst og evne til at bevise, både over for sig selv og andre, at man er god nok.

Som forældre til et særligt barn oplever man på mange områder, at det udvider ens horisont. Beskyttertrangen bliver taget i brug og man kan opleve en stor kærlighed og stolthed.

**Det er de børn, der ikke er som de andre, som ofte brænder for noget og er med til at forandre verden.**

Kh Christian Fuhlendorff og mor Helle.

børn i Spjald.

1. klasse:

Bogen er sjov og det er sjovt at høre om børnene.

Jeg vidste ikke det kunne være svært at være handicappet.

Sangene var rigtig gode. Sangen med klap var megasjov.

Godt og lykkeligt at fuglen fandt ud af den var en rødkælk

Billederne var sjove. Så kunne man forestille sig det endnu bedre.

Sjovt at møde forskellige børn.

Jeg kender også følelsen af at være utryg.

Sjovt og spændende at der både var historier og sange.

ISBN 978-87-999784-0-3

